

У ресторані

Олександр Блок

Не забуду ніколи (він був, чи приснився,
Дивний вечір): латунню зорі
На блідих небесах захід сонця розлився,
І на жовтій зорі — ліхтарі.

Я сидів край вікна в переповненій залі,
Де здіймали смички скрипалі.
Я послав тобі чорну троянду в бокалі
Золотого, як небо, аї.

Ти поглянула гордо. Зустрівши зухвало
Погляд твій, я кивком привітавсь.
Кавалеру своєму навмисне недбало
Ти сказала: "І цей закохавсь".

І у відповідь голосно грянули струни,
Вас немов би вітаючи з ним...
Та була ти зі мною єством своїм юним,
І презирством своїм показним.

Ти рвонулася рухом підбитої птиці,
Промайнула, як помах руки...
І зітхнули духи, розчинились зіниці,
Затремтіли тривожно шовки.

Та з настінних дзеркал ти до мене звертала
Погляд свій і гукала: "Агов!..."
А намісто бренчало, циганка співала —
Верещала зорі про любов.

Переклад: Грязнов Олександр Андрійович